

लोभसंगयोरत्यागेदोषमाह नृत्तइति दरिद्रोलुब्धचित्तः सदानाद्यसमर्थत्वेन नृत्तएव तत्र दृष्टान्तः नृत्तराष्ट्रमिव राष्ट्रं प्राणभूमिपतेः संचारस्थानं शरीरं त्वराजकं नष्टाणं यथा तथा दरिद्रो जीवन्मृत इत्यर्थः अपि मंदृष्टां तद्वयं श्रुतिप्रसिद्धमेव ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ एवं लोभादित्यागेन दानाद्यनुष्ठानेन शमादिसंपत्त्या च युक्तस्य श्रवणादिमतो यज्ज्ञातव्यं ब्रह्मालैक्यं तदाह कादिगिति संतो वेदप्रमाणनिष्ठाः दिक्दिशति उपदिशतीति दिक् उपदेश इत्यर्थः आचार्यवचनात् ब्रह्मज्ञातव्यमिति भावः तथा जलं पंचम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवंतीति श्रुतेर्जलं पिंडब्रह्मांशालं कर्कशं तदभिमानोचेतनश्च तेन व्यष्टिसमष्टिजीवो लक्ष्यते आकाशः सर्वाणि हवा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्त आकाशोऽस्तं यतीति श्रुतेराकाशो व्याकृतं कारणं तदभिमानोर्जलमाकाशमिति सामानाधिकरण्यादभेदोपाध्यं शप्रहणेन उभयत्र शुद्धचिन्मात्रलक्षणया सोयं देवदत्त इत्यत्रेव तदेतद्देशकालरूपविशेषणप्रहणेन देवदत्तस्वरूपमात्रलक्षणाया एतावानेव सर्वेषु वेदांतेषु ज्ञातव्योर्थः ननु व्यावर्तके उपाधिभेदे जायतिसति कथमनयो रभेदः स्यादत आह गौरन्नमिति ग

युधिष्ठिर उवाच नृत्तो दरिद्रः पुरुषो नृत्तराष्ट्रमराजकं ॥ नृत्तमश्रोत्रियं श्राद्धं नृत्तो यज्ञस्त्वदक्षिणः ॥ ८४ ॥ यक्ष उवाच कादिक्किमुदकं प्रोक्तं किमन्नं किं च वै विषं ॥ श्राद्धस्य कालमाख्याहिततः पिव हरस्वच ॥ ८५ ॥ युधिष्ठिर उवाच संतो दिग्जलमाकाशं गौरन्नं प्रार्थनं विषं ॥ श्राद्धस्य ब्राह्मणः कालः कथं वा यक्ष मन्यसे ॥ ८६ ॥ यक्ष उवाच तपः किं लक्षणं प्रोक्तं कोदमश्च प्रकीर्तितः ॥ क्षमा च कापराप्रोक्ता काचक्षीः परिकीर्तिता ॥ ८७ ॥ युधिष्ठिर उवाच तपः स्वधर्मवर्तित्वं मनसो दमनं दमः ॥ क्षमा द्वंद्वसहिष्णुत्वं द्वीरकार्यनिवर्तनं ॥ ८८ ॥ यक्ष उवाच किं ज्ञानं प्रोच्यते राजनः शमश्च प्रकीर्तितः ॥ दया च कापराप्रोक्ता किंचार्जवमुदाहृतं ॥ ८९ ॥ युधिष्ठिर उवाच ज्ञानं तत्त्वार्थसंबोधः शमश्चित्तप्रशांतता ॥ दया सर्वसुखैषित्वमार्जवं समचित्तता ॥ ९० ॥ यक्ष उवाच कः शत्रुर्दुर्जयः पुंसां कश्च व्याधिरनंतकः ॥ कीदृशश्च स्मृतः साधुरसाधुः कीदृशः स्मृतः ॥ ९१ ॥

च्छतीति गौः इन्द्रियंतद्गुणशब्दार्थजातं वा तत्त्वं अन्नं अदनीयं प्रविलापनीयं सैधवोदकन्यायेन यथा सैधवविलयल्य उदके प्रास्त उदके मेवानुविलीयते अन्नस्येते सर्व एव भवंतीत्यादिति श्रुतिभ्यः उपाध्योर्भिध्यात्वा देवरज्जूरमवत्यविलयः सुखसाध्य इत्यर्थः प्रार्थनाकामः स एव विषमिव विषं जन्ममरणहेतुत्वात् अतः कामं त्यक्त्वा गुरुपदेशेन प्रपंचं प्रविलाप्य प्रत्यक् ब्रह्मणो रभेदं साक्षात्कुर्यादित्यर्थः ब्राह्मणो ब्रह्मवित् ब्राह्मस्य श्राद्धया प्रदेयस्य कालः समयः यदैव तस्यात्रालाभस्तदैव धर्मज्ञानादिकमनुष्ठेयं शिक्षणीयं च समाप्तं साधनाब्रह्मविद्या तथाप्यन्यापि ज्ञानसाधनानि लक्षणा निचप्रष्टुमिच्छुः पूर्णं करं भ्रातृजीवनं दिसुखं न ददात्यतो धर्मराजः परानृशति कथं वायक्षमन्यसे इति तव मेते एतावता कृतकृत्यत्वमस्ति नास्ति वेति प्रश्नाभिप्रायः ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥